Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 17.02.1992, sp. zn. 5 Cmo 7/92, ECLI:CZ:NS:1992:5.CMO.7.1992.1

Číslo: 41/1992

Právní věta: Při rozhodování o odvoláních proti rozhodnutím bývalých krajských státních arbitráží, k němuž dochází po 1.1.1992 (po účinnosti zákona č.519/1990 Sb.), je nutno především posoudit, zda má arbitrážní rozhodnutí povahu rozhodnutí ve věci anebo nikoli na základě toho pak soud v řízení o odvolání podaného proti rozsudku soudu nebo jako při posouzení odvolání podaného proti usnesení soudu.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 17.02.1992

Spisová značka: 5 Cmo 7/92

Číslo rozhodnutí: 41

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Odvolání, Řízení před soudem, Řízení rozhodčí

Předpisy: 99/1963 Sb. § 223 519/1991 Sb. čl. III

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 41

Při rozhodování o odvoláních proti rozhodnutím bývalých krajských státních arbitráží, k němuž dochází po 1. 1. 1992 (po účinnosti zákona č. 519/1990 Sb.), je nutno především posoudit, zda má arbitrážní rozhodnutí povahu rozhodnutí ve věci anebo nikoli; na základě toho pak soud v řízení o odvolání postupuje buď jako při posouzení odvolání podaného proti rozsudku soudu nebo jako při posouzení odvolání podaného proti usnesení soudu.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze 17. 2. 1992, 5 Cmo 7/92)

Bývalá krajská státní arbitráž v Ostravě svým rozhodnutím ze 17. 10. 1991 odmítla podle ustanovení § 22a odst. 3 zákona č. 121/1962 Sb. /1/ arbitrážní žádost navrhovatele proti odpůrci o zaplacení 2594 Kčs, což představovalo cenu dodaných náhradních dílů. Rozhodnutí bylo odůvodněno zjištěním, že odpůrce (tak, jak byl označen v arbitrážní žádosti) nemohl být účastníkem arbitrážního řízení, neboť nebyl organizací ve smyslu ustanovení § 1 písm. a) zákona č. 121/1962 Sb., o hospodářské arbitráži.

Proti tomuto rozhodnutí podal navrhovatel včas odvolání, ve kterém neuváděl, v čem spatřoval

pochybení napadeného rozhodnutí. Označení odpůrce považoval za nedopatření a navrhoval jako označení opravit na správné označení akciové společnosti, proti níž návrh směřuje.

Nejvyšší soud České republiky svým usnesením potvrdil toto rozhodnutí krajské státní arbitráže.

Z odůvodnění:

Odvolací soud zjistil, že koncernový podnik, proti němuž byl návrh podán, nebyl právnickou osobou a neměl způsobilost k právům a povinnostem, ani se svým jménem zavazovat. Tento koncernový podnik byl pouze vnitřní organizační jednotkou konkrétní státní hospodářské organizace. Posléze byl vytvořen nový státní podnik T. v R. I ten však zanikl a jeho práva a povinnosti převzala nově vzniklá akciová společnost.

Z uvedeného je zřejmé, že odvoláním napadené rozhodnutí bývalé krajské státní arbitráže je tedy nutno potvrdit, neboť bylo v souladu s ustanovením § 22a odst. 3 zákona č. 111/1962 Sb., o hospodářské arbitráži.

Přezkumná pravomoc odvolacího soudu se tu opírá o ustanovení čl. III. bod 2, písm. b) zákona č. 519/1991 Sb. Z tohoto ustanovení také vyplývá, že odvolací řízení se řídí občanským soudním řádem (zákonem č. 99/1963 Sb. ve znění se změnami a doplňky vyhlášeném pod č. 70/1992 Sb.).

Pokud jde o formu rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky o tomto odvolání, je nutno vyjít z toho, že občanský soudní řád rozlišuje, zda předmětem přezkoumání je rozsudek nebo usnesení. Protože zákon č. 121/1962 Sb., o hospodářské arbitráži, podobné dělení rozhodnutí neznal, je nutné posoudit, zda rozhodnutí krajské státní arbitráže má charakter rozsudku nebo usnesení.

Z tohoto hlediska je zřejmé, že rozhodnutím krajské státní arbitráže v této projednávané věci bylo řízení ukončeno jinak než rozhodnutím ve věci samé (tj. o povinnosti zaplatit vymáhanou částku); je tedy nutno toto rozhodnutí považovat za usnesení. Proto také bylo odvoláním napadené rozhodnutí přezkoumáno v souladu s ustanovením § 223 o. s. ř. usnesením.

Ze stejného důvodu bylo možno rozhodnout bez jednání ve smyslu ustanovení § 214 odst. 2 písm. c) o. s. ř.

Poznámky pod čarou:

1) ve znění zákona č. 116/1965 Sb., zákonného opatření č. 106/1967 Sb., zákona č. 139/1970 Sb., zákona č. 166/1982 Sb., zákona č. 99/1988 Sb. a zákona č. 106/1990 Sb.